

1799 – 1874

Contesa de Ségur

La Hanul „Îngerul păzitor”

Traducere și adaptare: IULIA FELDRIHAN

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DE SÉGUR, CONTESA

La hanul „Îngerul păzitor“ / Contesa de Ségur; trad.: Iulia Feldrihan
București: Andreas Print, 2018

ISBN 978-606-765-065-5

I. Feldrihan, Iulia (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENCIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.22.20.767

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura ANDREAS PRINT, București, 2018

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Desene: Jobbé-DUVAL

Ilustrație copertă: Marius BOGDAN

Traducere, din limba franceză: Iulia FELDRIHAN

Titlul romanului original: „L'auberge de l'ange gardien“

Bun de tipar: 07.04.2018; Coli de tipar: 11,5

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

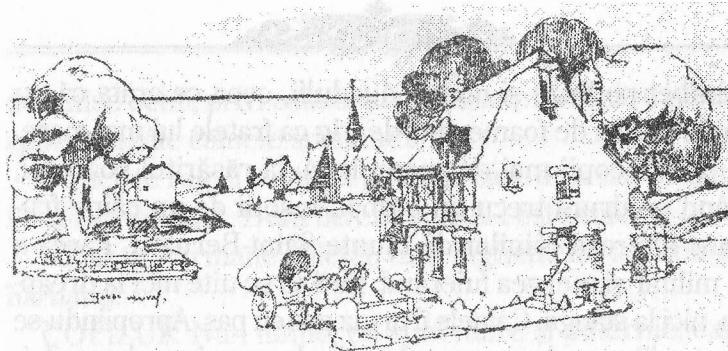
- I. În paza Domnului / 9
- II. Hanul *Îngerul păzitor* / 16
- III. Referințele / 23
- IV. Torchonnet / 31
- V. Despărțirea / 39
- VI. Surpriză și fericire / 48
- VII. Un prieten salvat / 57
- VIII. Torchonnet este dat în grija preotului / 67
- IX. Generalul aranjează problemele lui Moutier / 74
- X. Pe când nunta? / 82
- XI. Dota și ceasurile / 89
- XII. Judecătorul de instrucție / 97
- XIII. Plecarea / 105
- XIV. Torchonnet se dezvăluie / 110
- XV. Începutul călătoriei / 116
- XVI. Cura de ape de la Bognols / 125
- XVII. Lovitură de teatru / 132
- XVIII. Prima îngrijorare părintească / 140
- XIX. Mistere / 144
- XX. Pregătiri înainte de nuntă / 149
- XXI. Contractul. Generozitate neașteptată / 153
- XXII. Nunta / 163
- XXIII. O căsătorie fără nuntă / 172
- XXIV. Concluzie, dar nu sfârșit / 180

Contesa de Sion

Șoșă, fiica lui Rostopchin, secol guvernator al Moscovei
devenit celebru pentru că a ordonat incendierea orașului
la sosirea armatei lui Napoleon, în 1812, a venit la Paris,
cu familia, în 1817. Avea pe atunci 18 ani. S-a căsătorit
cu Philippe de Ségur, fost Mareșal Marescu de Caramanli al
lui Napoleon, el însăși general în armata imperială în tim-
puri campaniei din Rusia.

În 1837, la vârsta de 58 de ani, a devenit dușul și
de atunci a scris povestiri pentru copii. Timp de aproape
un secol a publicat o serie lungă de scrieri literare care, de
peste un secol, sunt citite și recitite de generații de copii
și reprezintă una dintre operele monumentale ale litera-
turii universale destinate tinerilor.

I În paza Domnului

Era frig și întuneric. Ploaia cădea în stropi fini și deși.
Doi copii dormeau la marginea unui drum mare, sub un
stejar bătrân și stufoș. Un băiețel de trei ani era întins pe
o grămadă de frunze. Un alt băiețel, de șase ani, era cul-
cat la picioarele lui pe care i le încălzea cu corpul său.
Cel mic avea haine de lână, modeste dar călduroase.
Umerii și pieptul erau acoperiți cu vesta băiatului de șase
ani, care tremura în somn. Din când în când, câte un fri-
son îi trecea prin tot corpul. Nu era îmbrăcat decât cu o
cămașă și niște pantaloni uzați. Chipul lui exprima
suferință, lacrimi pe jumătate uscate i se mai vedeau pe
obrajorii slăbuți. Totuși dormea adânc. Cu o mână ținea
un medalion pe care-l avea la gât pe un șnur negru,
iar cealaltă ținea mână băiețelului mai mic. Cei doi
copii semănau, probabil erau frați. Dar cel mic avea un

zâmbet pe buze și obraji durdulii, ceea ce arăta că nu suferea nici de foame, nici de frig ca fratele lui mai mare.

Bieții copii mai dormeau încă, la răsăritul soarelui, când pe drum trecu un bărbat, însoțit de un câine frumos din rasa câinilor de munte Saint-Bernard. Părea a fi militar și mergea fuierând, fără să se uite nici la dreapta, nici la stânga. Câinele îl urma pas cu pas. Apropiindu-se de copiii care dormeau sub stejar la marginea drumului, își ridică nasul, își ciuli urechile și o zbughi spre pom fără să latre. Se uită la copii, îi mirosi, le linse mâinile și trase doar un scheunat, ca pentru a-și chema stăpânul, dar fără să-i trezească pe cei mici. Bărbatul se opri, se întoarse și chemă câinele: „Căpitan! Aici, căpitan!“.

Câinele rămase nemișcat, scoțând un scheunat mai lung și mai tare.

Călătorul, ghicind că trebuia să dea ajutor cuiva, se apropie de câine și văzu cu surpriză pe cei doi copii abandonati. S-a temut să nu fie morți, dar aplecându-se deasupra lor, observă că respirau. Atinse mâinile și obraji celui mic și îi simți calzi, dar obraji celui alt erau complet înghețați. Câteva picături de ploaie pătrunseseră printre frunzele copacului și cădeau pe umerii acoperiți doar de cămașă.

„Sărmanii copii! Își zise bărbatul, vor pieri de foame și de frig, căci nu văd vreun pachet cu provizii lângă ei. Cum de au fost lăsați acești micuți singuri la drumul mare? Ce-i de făcut? Să-i las aici înseamnă să-i las să moară. Să-i iau cu mine? Am mult de mers pe jos și nu vor putea să mă urmeze.“

În timp ce bărbatul se gândea astfel, câinele, nerăbdător, începu să latre și-l trezi pe fratele mai mare. Acesta

deschise ochii, privi călătorul cu un aer mirat și rugător, apoi mângâie câinele spunându-i:

– Taci, te rog, îl vei trezi pe Paul, care doarme liniștit. Lasă-l să doarmă. L-am învelit bine și-i este cald.

– Dar tu, sărmăne băiețel, tu ai înghețat de tot! spuse bărbatul.

COPILUL: Nu-i nimic, eu sunt mare și puternic, dar el este mic și plânge când îi este frig sau foame.

BĂRBATUL: De ce vă aflați aici?

COPILUL: Pentru că mama a murit, iar tata a fost prins de jandarmi; nu mai avem casă, am rămas singuri.

BĂRBATUL: De ce l-au luat jandarmii pe tatăl vostru?

COPILUL: Nu știu; poate ca să-i dea pâine, pentru că nu mai avea.

BĂRBATUL: Vouă cine vă dă de mâncare?

COPILUL: Cei care binevoiesc.

BĂRBATUL: Vi se dă destul?

COPILUL: Uneori da, dar nu întotdeauna. Totuși, Paul are întotdeauna de ajuns.

BĂRBATUL: Dar tu, tu nu mănânci în fiecare zi?

COPILUL: O, nu-i nimic, eu sunt băiat mare.

Bărbatul era un om bun și, impresionat de devotamentul fratern al băiețelului, se hotărî să-i ia cu el pe copii, până la satul vecin.

„Voi găsi eu – își spuse el – un suflet bun să-i ia în grijă, iar când mă voi întoarce voi vedea ce pot face. Poate între timp apare și tatăl lor.“

BĂRBATUL: Cum te cheamă pe tine, puștiule?

COPILUL: Mă cheamă Jacques, iar pe fratele meu, Paul.

BĂRBATUL: Ei bine, Jacques, vrei să te iau cu mine? Voi avea grijă de tine.

COPILUL: Dar Paul?

BĂRBATUL: Și Paul, bineînțeles. N-aș vrea să îl despart de un frate așa de bun. Trezește-l și să plecăm.

JACQUES: Dar Paul este tare obosit, și nu va putea merge așa de repede ca noi.

BĂRBATUL: Îl vom pune pe spatele lui Căpitan, ai să vezi.

Și bărbatul îl ridică încet pe micuțul Paul, încă adormit, și-l așează călare pe spatele câinelui, cu capul rezezat de grumazul acestuia. Apoi scoase haina ce o purta peste vesta militară, îl înveli ca într-o cuvertură pe micuț, și ca să nu cadă, legă mânecile sub burta câinelui.

– Ia-ți vesta, îi spuse lui Jacques, pune-o pe umeri și să plecăm.

Jacques se ridică, dar se clătină și căzu imediat. Lacrimi mari curgeau pe obrajii lui, căci se simțea slăbit și înghețat și-și dădea seama că nici el nu putea să meargă.

BĂRBATUL: Ce ai, micuțule? De ce plângi?

JACQUES: Pentru că nu pot să merg, nu mai am putere.

BĂRBATUL: Ești bolnav?

JACQUES: Nu, dar mi-e tare foame, n-am mâncat nimic de ieri. Nu mai aveam decât o bucatică de pâine pentru Paul.

Emoționat, bărbatul trase din raniță o bucată mare de pâine, niște brânză și o ploscă cu cidru. Îi dădu lui Jacques pâinea și brânza. El deschise plosca.

Ochii lui Jacques străluciră. Duse pâinea la gură, dar, aruncându-și privirea spre frățiorul său, se opri.

– Și Paul? N-are nimic pentru gustare. O voi păstra pentru el.

– Am mâncare și pentru Paul, micuțule, mănâncă fără teamă.

Jacques nu așteptă să i se spună de două ori. Mâncă și bău cu poftă, repetând mereu:

– Mulțumesc, bunule domn, mulțumesc... Sunteți foarte bun. Mă voi ruga Sfintei Fecioare să vă dea fericire.

Când își potoli foamea, băiețelul simți că prinde puteri și spuse că este gata să meargă. Căpitan stătea nemișcat lângă Jacques și căldura corpului său îl încălzea pe Paul, care dormea adânc. Bărbatul îl luă de mână pe Jacques și porniră la drum, urmați de Căpitan, care mergea cu grijă, de teamă să nu trezescă copilul.

Pe drum, bărbatul îi puse întrebări lui Jacques și află că mama lor murise după o lungă boală, că fuseseră vândute hainele lor bune și mobilele lor frumoase, că spre sfârșit nu mai mâncaseră decât pâine, că tatăl lor era mereu trist și căuta de lucru.

– Într-o zi, continuă Jacques, jandarmii au venit să-l caute pe tata, dar el nu voia să meargă cu ei și striga mereu în timp ce ne îmbrățișa: „Bieții mei copii! Bieții mei copii!“. Apoi un jandarm mi-a dat o bucată de pâine și mi-a spus: „Stai aici cu frățiorul tău. Mă voi întoarce să vă iau“. I-am dat din pâine lui Paul și am așteptat un timp, dar nimeni n-a venit. Atunci l-am luat pe Paul de mână și am plecat. Am mers mult timp. Am ajuns la o casă unde se lua masa și am cerut puțină supă pentru Paul. Ne-au pofit la masă și ne-au dat supă, apoi ne-au culcat pe niște paie. Când ne-am trezit, ne-au dat pâine și mi-au spus:

„Du-te cu Dumnezeu, copile“. Am plecat cu Paul și am mers așa mai multe zile. Ieri a început să plouă și nu dădeam de nici o casă. I-am dat lui Paul pâinea pe care o păstrasem și i-am adunat frunze sub stejar ca să se odihnească. Dar el plângea pentru că îi era frig. Atunci mi-am adus aminte că mama îmi spunea: „Roagă-te Sfintei Fecioare, ea te va ajuta“. M-am rugat și Ea mi-a dat gândul să-mi scot vesta ca să acopăr umerii lui Paul, apoi să mă culc pe picioarele lui ca să i le încălzesc. A adormit imediat. Eram bucuros. Nu îndrăzneam să mă mișc ca să nu-l trezesc și i-am mulțumit Sfintei Fecioare. M-am rugat apoi, cerându-i să avem de mâncare a doua zi dimineăta, pentru că mi-era tare foame și nu mai aveam nimic pentru Paul. Am plâns, apoi am adormit și eu. Și iată că Sfânta Fecioară, în bunătatea ei, v-a adus la stejar. Avea dreptate mama când îmi spunea: „Când veți avea nevoie de ceva, cereți-i Sfintei Fecioare și ea o să vă asculte“.

Bărbatul nu spuse nimic. Strânse mai tare mâna lui Jacques și continuă să meargă în tăcere. După un timp, bărbatul observă că își încetinește pasul.

– Ești obosit, copile? îl întreabă el binevoitor.

– O, mai pot merge. Mă voi odihni în sat.

Bărbatul îl ridică și-l puse pe umerii săi.

– Vom merge mai repede așa, spuse el.

JACQUES: Dar sunt greu, veți obosi, bunul meu domn.

BĂRBATUL: Nu, micuțule, nu te îngrijora. Am purtat eu greutate mai mari când eram soldat în campanie.

JACQUES: Ați fost soldat, nu jandarm?

BĂRBATUL (surâzând): Nu, nu jandarm. Mă întorc în țară după ce mi-am îndeplinit datoria față de ea.

JACQUES: Cum vă numiți, domnule?

BĂRBATUL: Mă numesc Moutier.

JACQUES: Nu vă voi uita niciodată numele, domnule Moutier.

BĂRBATUL: Nici eu nu-l voi uita pe al tău, micuțule Jacques. Ești un băiat curajos și un frate bun.

De când îl ridicase pe umeri, Moutier mergea mult mai repede și în curând ajunseră într-un sat, la intrarea căruia văzu un han arătos. Moutier se opri la ușă.

– Aveți aici loc pentru mine, pentru acești puști și pentru câinele meu? întrebă el.

– Eu găzduiesc oameni, nu animale, răspunse han-giul.

– Atunci nu veți avea nici omul, nici suita lui, spuse Moutier și-și continuă drumul, îndreptându-se către un han mai modest, de la marginea satului.

